

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

↻ Ümit Yaşar Oğuzcan ↻ Hâce Mehmed Trabzonî ↻ Tacettin Şimşek

↻ M. Nihat Malkoç ↻ Halit Yıldırım ↻ Aslan Avşarbey

↻ Hacı Musa Tuncer ↻ Nurgül Kaynar Yüce ↻ Erol Koca ↻ Bekir Oğuzbaşaran

↻ Mehmet Pektaş ↻ Ercan Sağlam ↻ Mehmet Osmanoğlu

↻ Erdal Noyan ↻ Hikmet Kızıl

↻ Baki Ayhan ↻ Gazi Turaç

59. Sayı Ocak 2023

❖ Mehmet Pektaş

Uykusu Kaçan Ayılar

Ayı Yaşar, yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Bir ara içi geçecek gibi oluyor, kısa süreli bir horultu arkasından bir gürültü çıkarıp bir türlü derin uykuya dalamıyordu. Karısının da gözüne gram uyku girmemişti. Kocasının dönüp durması, üzerlerindeki ince örtüyü çekiştirmesi, zaten gelmeyen uykuyu hepten kaçırmıştı. Sırt üstü dönüp gözlerini mağaranın tavanına dikti. Alışık olmadığı bu sıcaklık onu fazlasıyla bunaltmıştı. Ofladı, pufladı; olmadı. Kendini biraz geriye çekip yatakta oturdu. Kollarını önünde bağladı. Tıslayıp duran kocasına diziyile vurdu. Ayı Yaşar örtüyü biraz daha çekiştirerek:

“Hıı?” dedi.

Ayı Cevriye, bu defa dirseğiyle dürttü kocasını. Ayı Yaşar’ın sesi biraz daha sertleşti:

“Hıııı?”

Kocasının bu ilgisizliği dişi ayıyı iyice germişti: “Uyuyamıyorum Yaşar. U-yu-ya-mı-yo-rum!” diye sesini yükseltti.

Ayı Yaşar bunun üzerine yavaşça sırt üstü döndü. Üstündeki örtü ile terini sildikten sonra doğrulup oturma pozisyonu aldı:

“Al benden de o kadar! Bu bahar ne zaman gelecek?” dedi.

Ayı Cevriye de öfkeliydi:

“Çıldırma beni Yaşar. Kış gelmedi ki bahar gel-sin!” dedi.

Ayı Yaşar:

“Doğru diyorsun Cevriye. Ocağın ortası geldi, hâlâ ortalık günlük güneşlik. Midem de nasıl kazındı? Haydi kalk da yiyecek bir şeyler hazırla. Belki tok karna uykumuz gelir.”

Ayı Cevriye:

“Mağaranın duvarlarını mı kemireceğiz Yaşar? Mutfak tam takır kuru bakır.”

Ayı Yaşar, eşine karşı sesini yükseltecek oldu:

“Neden kış hazırlığı yapmadın? Yazın akşamlara kadar komşu komşu gezmeyi biliyorsun. Hiç olmazsa armut neyin kurutaydın. Şimdi yerdik. Yuveyi dişi kuş yapar demişler hiç duymadın mı?”

Ayı Cevriye, ellerini beline koydu. Burnunu havaya kaldırdı:

“Kusura bakma beyefendi. Kuş muş anlamam ben. İkimiz de ayıyız, ayı! Hem de ayı oğlu ayı! Ben babamın evinde her kış mışıl mışıl uyurdum. Ya beni uyutursun ya da yiyecek içecek bulup gel-sin.”

Ayı Yaşar, bu lafın üstüne pençesini kaldırıp karısı Cevriye’ye vurmaya yeltenmişti ki daha atik davranan Cevriye ona tekme bastı. Yatak örtüsüne takılan Ayı Yaşar yataktan düştü. Pabucun

pahalı olduğunu anlayınca kendisiyle birlikte yere düşen örtüyü kavrayıp yere çarptı. Sesini iyice kalınlaştırıp:

“Akşama bu örtüyü yerde görmeyeceğim o kadar!” dedi.

Sonra da karısı Cevriye’nin yüzüne bakmadan kuyruğunu kıstırdığı gibi mağaranın çıkışına yöneldi.

Dışarıda bahardan, yazdan kalma bir hava vardı. Güneş ışıkları koca ayının yüzünü okşadı. Gözü kamaşan koca ayı bir süre güneşe bakamadı. Birkaç defa hapşırıp gözleri de ışığa alıştıktan sonra elini mavi çizgili pijamasının içine atıp poposunu, atletinin üzerinden de göbeğini kaşdı. O sırada komşu mağaradaki ayı ailesini gördü. Anne ayı ile baba ayı iki çocuklarını da yanlarına almış ellerinde valizlerle dağdan aşağıya doğru iniyorlardı.

Ayı Yaşar:

“Hey komşu hayrola!” diye bağırdı.

Komşu ayı:

“Buraya kışın geleceği yok komşu. Haydi biz neyse ama çocukları uyutamıyoruz. Kutuplarda hanımın uzaktan akrabaları var. Kışı geçirmek için oraya gidiyoruz.” dedi.

Ayı Yaşar:

“Orası biraz uzak değil mi birader?” dedi.

Bu defa dişi ayı cevap verdi:

“Ne yapalım Yaşar abi? Burada uykusuzluktan ölmezsek açlıktan öleceğiz. Bana kalırsa siz de durmayın burada. Bu sene böyle geçecek diyorlar.”

Yaşar’ın içini bir korku kaplamıştı. Komşuları uzaklaştıktan sonra üzerini değiştirip kahveye doğru yürüdü. Yol boyu da bu işe nasıl bir çözüm bulabileceğini düşünüyordu.

Her sene kış aylarında kapanan kahve bu sene tıklım tıklım doluydu. Kahveci Tilki Rıza’nın keyfi yerindeydi. Ayı Yaşar içeri girdikten sonra gözleriyle etrafı taradı, ayıların oturduğu masayı görmesi uzun sürmedi. Ayılar masanın başında düşünceli düşünceli oturuyorlardı. Ayı Yaşar gelince ufak bir hareketlenme oldu. Ona yer açtıktan sonra masa eski haline döndü.

Ayı Yaşar:

“Siz de mi uyuyamadınız?” dedi.

Ayı Muhittin, önündeki okey taşlarını dizip dizip dağıtıyordu.

“Ne gezer? Bu havada uyunur mu?” dedi.

Ayı Yaşar:

“Hiçbirimiz uyuyamazsak bu kışı nasıl geçireceğiz arkadaşlar?” dedi.

Bir kolunu boş sandalyelerden birine, bir ayağı-

nı da başka bir sandalyeye dayayarak üç aylık yer işgal eden Ayı Murat, söze karıştı:

“Herkes bir yolunu buluyor birader.”

Ayı Hamdi:

“Hali vakti yerinde olanlar mağaralarına klima taktırılmış diye duydum.”

Bunu duyunca Ayı Yaşar’ın gözleri parladı:

“Tabii ya, en iyisi klima taktırmak.” dedi.

Ayı Muhittin:

“Demesi kolay. Klima fiyatları uçtu. Hem daha bizim mağaralarda elektrik bile yok. Haydi elektrik bağlattık klima da aldık diyelim, bir klima bir kışta kaç lira yakar senin haberin var mı?”

Ayı Yaşar, bunu düşünmemişti. Bir an umutlanmış ve umutları saniyeler içerisinde suya düşmüştü.

Ayı Muhittin:

“Şehir dışında tanıdığı olanların işi kolay. Bizim komşular da Ardahan’a gittiler.” dedi.

Ayı Murat:

“Valla ben de bu hafta sonuna kadar bekleyeceğim, olmadı Kastamonu’ya doğru gideyim diyorum.”

Ayı Yaşar:

“Bizim komşular kutuplara gidiyordu. Biz ne yapacağız peki?” dedi.

Masada bir süre sessizlik oldu.

Ayı Yaşar:

“Buldum, en iyisi bir iş bulup çalışmak. En azından karnımız doyar.” dedi.

Ayı Muhittin acı acı gülümsedi:

“Oğlum bizim gibi ayıyı kim işe alır?”

Ayı Yaşar:

“Yahu ne bileyim, hayvanat bahçelerine gitsek, Orman Bakanlığına dilekçe falan versek bir milli parkta falan ihtiyaç yok mudur?”

Ayı Hamdi:

“Hiç boşuna uğraşma. Ben çalmadık kapı bırakmadım. Hayvanat bahçeleri, milli parklar hatta sirkler...”

Ayı Yaşar merakla sordu:

“Sonuç?”

Ayı Hamdi:

“Hepsi de biz ihtiyaç olursa ararız deyip başından savdı.”

Ayı Muhittin, lafa söze karışmadan çayını içen Ayı Muammer’i işaret ederek:

“Galiba bu konuda içimizde en şanslı olan Muammer abi.” dedi.

Ayı Muammer’in başı öndeydi:

“Dalga geçme Muhittin, bu yaştan sonra çok ağırıma gidiyor.” dedi.

Ayı Yaşar, konuyu anlamamıştı.

“İş mi buldun Muammer abi? Hayırlı olsun hele.” dedi.

Ayı Muammer, git başımdan dercesine elini savurdu.

Ayı Muhittin:

“Valla dalga falan geçmiyorum, Muammer abi. Sen çalışmayacaksın ben dünden razıyım bu işe.” dedi.

Ayı Yaşar iyice meraklanmıştı:

“Muammer abi hele anlat ne işiymiş bu?” dedi.

Ayı Muammer, çayından bir yudum içti:

“Sen bunlara bakma. Çocukluğumda Sulukuleli Ayıcı Baryam’ın yanında çalışmıştım. Eski arkadaşım diyerek onun yanına gittim. Sağ olsun beni karın tokluğuna işe aldı. Hamamda kadınlar nasıl bayılır, koca karılar nasıl yürür falan filan... İşte bildiğin soytarılık. Bu yaştan sonra yapılacak iş değil ama ne yaparsın ekmek davası.”

Diğer aylar, Ayı Muammer’in omzuna ellerini koyup onu teselli ettiler.

Ayı Muhittin:

“Hele bir çay söyleyelim. Nereye gitti bu Tilki Rıza?” diyerek içeriye göz gezdirdi.

Ayı Yaşar:

“Bırak çayı, soğuk bir şeyler içelim. Zaten ortaklık yanıyor.” dedi.

Ayı Murat:

“Haberin yok galiba. Kahveci Tilki Rıza, kola dolabını aparta çevirdi. Fareler ve böcekler orada kış uykusuna yatıyor. Algıda dolabını da bizim Ayı Hulusi, tuttu. Bilirsin onda para bol.”

Ayı Yaşar:

“Desene uyanıklar yine dört ayaküstüne düştü. Hiç değilse biraz bal tedarik etseydik.” diye söylendi.

Ayı Hamdi:

“O da şimdi altınla yarışıyor. Önceden 5 kavanozu 100 liraya alır, nefsimizi körlerdik.”

Ayı Murat’ın gözleri parladı:

“He ya ne günlerdi? Yanında poleni, arı sütü hatta bir ara bot bile veriyorlardı...”

Aylar eski günlere dalıp gittiler. O sırada bir gümbürtü duyuldu. Kahvedekiler başlarını sesin geldiği yere çevirdiler. Kapıda bütün heybetiyle Ayı Kocaoğlan vardı:

“Müjde aylar müjde!” diye bağırdı.

Herkes Ayı Kocaoğlan’ın ağzından çıkacak müjdeyi bekliyordu. Kocaoğlan:

“Akbaba’dan aldığım meteoroloji tahminine göre bu gece bizim dağa kar yağacak kar!” diye bağırdı.

Kahve bir anda ayların sevinç böğürmeleriyle inledi. Tilki Rıza’nın “O kör bunağa inanmayın. En az on beş gün daha karın yağacağı yok. Durun gitmeyin!” diye bağırmasına aldırmadan içerideki tüm hayvanlar uyku pozisyonuna geçmek için inlerine doğru koşmaya başladı.